

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.872 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing 19 februari 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2009 genomen in uitvoering van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid, beide beslissingen ter kennis gebracht aan verzoeker op 20 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 8 november 2004 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum voor kort verblijf. Dit wordt hem afgeleverd. Verzoeker komt met dit visum het Rijk binnen op 22 januari 2005.

Op 25 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 19 februari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geen contact meer zou hebben met zijn land van herkomst, nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene verklaart sedert 2005 in België te zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 3 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft verzoeker gedurende 3 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat betrokkene van onberispelijk gedrag is, is lovenswaardig maar kan niet weerhouden worden. Ieder wordt geacht de Belgische wetten te respecteren.

Het gegeven dat betrokkene kan werken in België is eveneens lovenswaardig doch hij is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers vele jaren in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

“(…)”

Op 20 maart 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - Model B, ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)”

*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...)”*

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de grond van de zaak

3.1. In een eerste middel voert verzoeker “*de overtreding aan van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen*”. Verzoeker stelt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, terwijl de motivering van de bestreden beslissing geen enkele ontvankelijkheidsvereiste aanhaalt, maar enkel middelen ten gronde bevat.

Verwerende partij werpt op in haar nota dat verzoeker niet te kennen geeft welke “*op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen*” door de eerste bestreden beslissing worden geschonden.

Uit de zeer korte uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht aanvoert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad er op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel middelen ten gronde aanhaalt, kan hij niet worden gevolgd.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om het verblijf toe te staan.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoeker moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk de redenen aangeven die hem moeten machtigen om in België te mogen verblijven. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 april 2008 van verzoeker blijkt dat verzoeker geen onderscheid heeft gemaakt tussen de elementen die de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreffen en deze die betrekking hebben op de gegrondheid van zijn aanvraag. Verzoeker begint zijn betoog met *“verzoeker wenst bij deze een verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen wegens buitengewone omstandigheden overeenkomstig art. 9 bis (...)”* en eindigt zijn betoog met *“Cliënt wenst zich te beroepen op buitengewone omstandigheden om gemachtigd te worden in het land te verblijven, zoals voorzien in art. 9 bis van de Vreemdelingenwet”*. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid alle door verzoeker aangebrachte argumenten te beschouwen als elementen die de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreffen en deze dan ook in het licht van de buitengewone omstandigheden te hebben beantwoord. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk in haar motivering *“de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing enkel middelen ten gronde aanhaalt, kan dan ook niet worden gevolgd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsverplichting wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Volgens verzoeker stelt artikel 8 van het EVRM onomwonden dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en briefwisseling. Verzoeker stelt dat indien hij wordt teruggewezen naar zijn land van herkomst, hij zal terechtkomen bij mensen die totaal vreemd zijn. Verzoeker benadrukt dat hij hier in België volledig geïntegreerd is en dat hij aldus geen uitstaans meer heeft met zijn familie, noch met zijn land van herkomst. Verzoeker benadrukt dat hij met zijn zus samenleeft (wat reeds door de kwartieragent werd vastgesteld) en dat hij met haar een gezinscel vormt.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt enkel in dat de aangehaalde situatie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem vrijstelt van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, 150.122). Verzoeker weerlegt met zijn betoog het gegeven dat er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden niet. Het is niet omdat zijn zus in België verblijft en hij beweert geen familie meer te hebben in Marokko dat hij als volwassene die tot 2004 in Marokko heeft gewoond niet in staat is in zijn land van herkomst de aanvraag in te dienen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581, RvS 30 april 2004, nr. 130.936). Trouwens verplicht het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verzoeker niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding van zijn zus houdt geen schending van artikel 8 van het EVRM in (RvS 13 december 2005, nr. 152.639; EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM kan geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn zus voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

In zoverre verzoeker verwijst naar de vriendschapsbanden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.